

noget stærkt Udtryk; her til, at ikke alene en Del af Indflydelsen paa vor Lovgivning tages bort fra Befolkningen; ja, han ligefrem søger at hjælpe til, at Rigsdagens Bevillingsret bliver omformet til en Bevillingspligt. Det er mig uforklarligt, men jeg skal ikke gjøre noget længere Forsøg paa at gaa i Rette med det ærede Medlem. Jeg vil antage, at der er, om end sjældent, Diebliske, hvor han selv mindes sit tidligere Stæde og derved i det Mindste delvis kan have Formodning om, at den Bei, han er inde paa, staar i skjærende Modstrid mod hans tidligere Optræden.

Dinesen: Jeg deler den ærede sidste Talers Sorg, forsaavidt han udtrykte Sorg over, hvorledes jeg nu som gammel Politiker staar i Modjætning til den Stilling, jeg tidligere har indtaget, medens jeg var, som han udtrykte sig, ung Politiker. Men jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem om, hvad han, naar han ser tilbage paa den Stilling, som han og hans Meningsfæller have indtaget i en femten Aars Tid, egentlig mener at have naaet i Retning af at sikre Folkets Bevillingsret osv. ved deres Politik. Efter min Overbevisning have de naaet det Modsatte af, hvad de ønskede, de have kun naaet at trænge sig selv tilbage. Være de gaadede den Bei, som jeg tilraadede, havde de maaske staaet stærkere nu. Jeg har aldrig nogenstinde været med til at anbefale Nægtelse af Finantsloven eller at drive Visnepolitik og Alt, hvad dermed staar i Forbindelse, og jeg vil aldrig være med dertil. Jeg tilraader de Herrer, saasnart som det blot er dem muligt, at vende tilbage fra Anvendelsen af alle de Midler, som de have bragt i Anvendelse i denne latige Række af Aar; thi saa tror jeg, at de i Virkeligheden ville give Folkethinget en stærkere Magtstilling i vor Forsatning end den, de have naaet ved at optræde, som de have gjort.

Glausager: Jeg kunde med samme Joie spørge det ærede Medlem, hvad han og hans Parti have naaet til Dato. De have, saavidt jeg ser, kun naaet at føre Landet ind i en kvakfuld politisk Tilstand, som vi ikke veed om, hvor den tilsidst kan ende. Der lyder jo endog Røster om, at denne Tilstand kan blive en af Grundene til, at Danmark gaar en farlig Fremtid i Møde i sit Forhold til Udlandet. Desværre, om Sligt skulde ske! Sligt veed vi jo imidlertid ikke, men det veed vi, at det ærede Medlems Meningsfæller have forntaaet i en Attrække at vedligeholde en Strid og Splid her i Landet mellem Borgerne, som i Virkeligheden

dog vistnok for den overveiende Del selv ønske at leve fredelig sammen. Det ærede Medlem anbefaler at opgive Visnepolitiken. Jeg kunde dertil sige, at der jo ogsaa fra det ærede Medlem og hans Parti er blevet drevet Visnepolitik. Lad os imidlertid ikke strides derom, men kun søge saa vidt muligt at komme til en Tilstand, hvor man kan sige, at Lov og Ret blive respekterede, saa at ikke den Guds Ret skal lide Skaar for den Andens. Der er talt meget om, at Folkethingets Flertal i en Række af Aar har villet være eneraadende. Det kan jeg virkelig ikke sige. Men det, som det ærede Medlem nu søger at stille hen efter, er, at Folkethingets Flertal ingen Betydning skal have, og det tror jeg ikke, det ærede Medlem vil faae Held til at faae gennemført.

N. Andersen (Odensø Amts 2den Valgtreds): Der er to Ting, som i den sidste Tid i den offentlige Debat og ogsaa i Forhandlingerne her i Dag ere blevne stærkt pointerede af det ærede Medlem for Njøbenhavns Amts 5te Valgtreds (Holtstein-Ledreborg). Den ene Ting er den, at man vil indrømme Kongen ubetinget Ret til at vælge sine Ministre, og den anden er den, at man vil hævde de forskellige Faktoreres ubetingede Veto. Naar disse to Modjætninger anvendes med det Måadehold, hvormed de bleve anvendte i Forsatningens første Periode, ere de i og for sig ikke daarlige. Naar man kan vente, at der altid ved Udnævnelser af et Ministerium bliver taget et skjønsomt Hensyn til Landets Læve, og der saa ogsaa ved Brugen af Bevillingsretten vil blive taget skjønsomt Hensyn til, hvad Landets Læve kræver, ere disse to Grundjætninger ikke uforenelige. De have en Tid kunnet gaa jævnsides med hinanden, og jeg vil haabe og ønske, at den Tid maa komme, da de igjen maa gaa jævnsides med hinanden, men det kunne de ikke, dersom nogen af dem bruges med absolut Strængighed. Dersom man kunde forudsætte, at der vilde blive udnævnt Ministre i dette Land uden Hensyn til, om de kunde forhandle med Repræsentationen eller ei, saa bliver ganske vist Repræsentationens Betydning tilintetgjort, og det vilde være en Ulykke for Landet; men, dersom paa den anden Side begge Repræsentationens Afdelinger eller blot den ene fastholder sin ubetingede Ret til at nægte, hvad den vil uden Hensyn til, hvad andre berettigede Faktorer mene om Regjeringen af Landet, saa ere de derved i Stand til at tilintetgjøre Brugen af Kongens Ret til at udnævne sine Ministre. Saa vil det gaa, som det ærede Medlem selv sagde i 1873, at naar